

Oli ühel laadapäeval, kui palju noori mehi kokku olivad tulnud. Seal astusid vaks wanaeite ühte trahterisse ja suur pudeli täis esimese numre proowi „Fårafest” oli põlle all peidus, mis viist Kõksu Kadri piust läbi läinud ja sortsidud oli.

Seal hakkas nüid pudeli eidede helduse läbi iga noore mehe alumise moka peal „karukamme” kašwatama, kus juures eidede jutt nagu tatraveski jooksis. Noh, teada muidugi, et seesugust märjuklest ära ei pölatud, ja pealegi veel lahkest südamest pakuti ja ilma hinnata anti.

Mehed rüipasid ja tånasid, kuni pudeli põhi paistma hakkas, sest kårafas maitses våga magus siirupiga.

Viimaks pakuti ka ühe noore mehele, kes seniajani üksipäini nurkas istus ja kõik seda nalja pealt waatas ja mõtlema jäi, mis see tembutamine õigeti tähendama pidi? — Kui pudeli västtu oli võtnud, waatas ta sinna sisse, ja omakõe ehmatuseks nägi ta hulg muisti karvu pudeli põhjas, viina sees keerlevad.

Nüid aimas noor mees kohe, mis see tembutamine tähendaas. See oli ju armastusele nõidumise rohi! Ruttu andis ta pudeli ühe oma förval istuja külamehe fätte, kes sellest midagi ei teadnud, mis noormees oli nainud ja pani rõõmuga pudeli suu juurde ja rüipas tubli suutdie, nii et viin föige karvatutiga suhu tuli, mida mees, pudelit käest maha visates suust välja sulitas ja kiruma hakkas: „Tuhat ja tuline pirafas! sihukesi ndiasolfi antakse minule juua! Vtui!”

Ruttu ja suure hirmuga ümber waadates, waigistasivid ja wabandasivid eided külamehele ära, et see viist fogemata ja ettervastamata viijil tulnud olla, ja lasti temale trahterist pool fortort puhost spiiritust anda, et ta mitte suurt kåra ei teeks; sest mõned hakkasid juba kùsimaa, mis külamehel wiga ja milspärast pudeli katki viskanud, mida neile vastuseks anti, et pudel olewat fogemata käest maha lükkinud ja katki läinud, ning et mees sellepärast nüid kiruda. Küla-mees rüipas spiirituse ära ja ei teinud suu-